

Jens Lapidus

Viproom

A.W. Bruna Uitgevers

De harddisk

(Acht jaar eerder)

De stilte die viel toen Cecilia de motor afzette voelde heel even als een soort rust. Daarna zuchtte ze hardop. Ze had zich nog nooit zo verre van rustig gevoeld.

De auto stond geparkeerd op het grind voor Lillans kinderdagverblijf.

Normaal gesproken zou ze haar tas naar zich toe hebben gegrist die altijd in de bewaarruimte van het dashboard lag en zich hebben gehaast om haar dochter op te halen. Altijd gejaagd, altijd in haar hoofd alweer druk bezig met het volgende punt op haar schema.

Maar de laatste weken was het ondraaglijk geworden. De legpuzzel van het leven was geen puzzel meer, het was een aardbeving die haar en haar gezin in chaos en vernedering dreigde te storten.

Vandaag zou ze zich pas écht de auto uit moeten snellen om haar kinderen op te pikken, ze liepen gevaar. Maar in plaats daarvan leunde ze achterover en bleef ze zitten. De stilte was fijn, en op deze plek zou er geen bekende voorbijkomen en zich afvragen waarom ze om vier uur 's middags een dutje in haar auto aan het doen was.

Maar ze kon haar ogen niet sluiten.

Ze was bang voor wat ze aan de binnenkant van haar oogleden te zien zou krijgen.

Zo'n uur geleden was er iets gebeurd wat alles veranderde. Alweer.

Ze had van Kungsholmen naar T-centralen gewandeld om daar de metro naar haar werk te nemen. Ze had tegen haar baas gezegd dat ze vanwege rugpijn naar de dokter moest.

Het regende lichtjes en de waterdruppels priemden als kleine spelden in haar gezicht. De plassen op straat leken wel donkere, glinsterende vlekken.

Ze passeerde het stadhuis en telde zeven touringcars die buiten stonden

geparkeerd. Een groep vrouwen, die allen waren gekleed in donsijassen die zo dik waren dat ze er als een groep poolreizigers uitzagen, had zich rondom een gids verzameld. Ze stonden dicht op elkaar met hun uitgeklapte paraplu's als gemeenschappelijk schild tegen de regen.

Cecilia stak de straat over om zich niet langs hen heen te hoeven wurmen. Terwijl ze op een draffie aan de overzijde verder bleef lopen, kreeg ze een vreemd gevoel. Tien meter achter haar stak er ook een man de straat over met een ver omlaaggetrokken ijsmuts op. Ook hij liep gehaast. Had ze die man niet buiten bij de 7-Eleven tegenover de GGZ zien staan roken? Alsof hij ergens op stond te wachten. Te wachten totdat zij naar buiten zou komen?

En precies op dat moment ging haar telefoon. Anoniem nummer.

'Is dit Cecilia Emanuelsson?'

Een man sprak.

'Ja, dat ben ik.'

'Mooi. Wat ik even wilde zeggen: we hebben Mats, en als je naar de politie stapt, is het einde verhaal.'

'Wat zegt u?'

'Draai je om.'

Cecilia wendde zich met een ruk om, een stukje verderop zag ze de toeristen de grote entree van het stadhuis binnengaan. Ze zocht met haar blik. Aan de overzijde van de straat liep een man in kostuum met een paraplu in zijn hand. En toen zag ze hem, de man met de ijsmuts. Hij stond op een steenworp afstand tegen een lantaarnpaal geleund. De regen leek hem niet te deren. Hij hield een telefoon tegen zijn oor. Toen hij zag dat zij hem had opgemerkt hield hij deze omhoog, bijna alsof hij ermee zwaaide.

Daarna hoorde ze hem in de hoorn zeggen: 'Nu je mond houden en luisteren. Het is heel simpel. Wij weten alles wat jij doet. Als jij of iemand anders naar de politie gaat, vermoorden we Mats. Het is maar dat je het weet.'

Ze zou nu haar portier moeten openen om Lillan en Benjamin te gaan halen. Om vervolgens naar Arlanda te rijden en de eerste de beste vlucht naar haar ouders te nemen. Of de trein, maar ze wist niet of haar kinderen die lange treinreis zouden volhouden, ze hielden er meestal niet van om niets te doen te hebben. De politie bellen was geen optie zolang ze niet volledig kon bevatten wat deze gebeurtenissen inhielden. Bovendien

wilde ze eerst de kinderen op een veilige plek zien te krijgen, ver weg van Stockholm.

Maar toch kreeg ze het niet voor elkaar om de auto uit te stappen.

Ze vroeg zich af hoe het zo had kunnen lopen.

18 januari

Schoenen: Zegna.

Smoking: Corneliani.

Overhemd: Fray.

Philip Schale was onoverwinnelijk vanavond, *top notch*.

Zijn complete outfit: tweëndertigduizend bij Hans Allde, exclusief het overhemd, wat overigens *custom-made* regelrecht uit Italië kwam.

Hij had dit een week geleden samen met nog drie werkoverhemden ontvangen. Sea Island Quality, dubbel getwijnd katoen, echt paarlemoer in de knopen, handgenaaide details bij de ellebogen en kraag. Kwam op negentienhonderd euro. Een koopje.

Maar nu: iemand had bier op zijn smoking en overhemd gemorst. Of sterkedrank. Of was het gewoon water? Het punt was dat hij zich niet eens meer kon herinneren hoe dit gebeurd was. Hij herinnerde zich niet meer *waar* dit gebeurd was. Hij wist alleen maar dat hij iets vochtigs door de super 120-wol heen voelde dringen.

Philip keek om zich heen. Zaterdagavond in de meest hippe tent van de stad. De dansvloer in de viproom van Clara's stond bomvol.

Axel was nergens te zien. Misschien was hij wel meteen na het diner naar huis gegaan: het was algemeen bekend dat hij een hekel had aan liefdadigheidsgedoe.

Carl daarentegen stond op de dansvloer met zijn armen te zwaaien: zijn bezwete voorhoofd weerkaatste de lichtstralen van de stroboscopen als een spiegel.

En Ian – Philip draaide zijn hoofd – yep, Ivers zat inderdaad hier naast hem aan de dranktafel.

De revers van zijn smoking stonden gelikt omhoog in Ians hals: het was net een reclamefoto voor het winterseizoen van Brioni. De knoop van zijn stropdas zat nog steeds perfect terwijl het toch al kwart over vier was. Die Ian had dit altijd wel goed voor elkaar.

Ivers boog zich voorover en schreeuwde zowat in zijn oor: ‘Sorry, ik betaal de stomerij. Geen probleem.’

Het was dus zijn schuld.

‘Da’s een mooi shirt wat je daar aanhebt. Weet je, vijffennegentig procent van die paupers hierbinnen heeft geen op maat gemaakt shirt. En vijftig procent weet vast niet eens wat Fray is. De stakkerige, luie idioten.’

Philip had geen idee waar Ian het over had. Misschien had hij te veel op, misschien was het slechts een afleidingsmanoeuvre omdat hij drank over hem heen had gegoooid, of het was gewoon weer het oude liedje.

Uit de speakers knalde Avicii met strakke ritmes.

De cocaïne in zijn neusholten zorgde voor een draaierig gevoel – de vloer leek wel om zijn eigen as heen te draaien. Philip had twintig minuten geleden een lijntje van de tafel gesnoven. Dit was het meest exclusieve gedeelte: de viproom – hier was niemand die iets had gezien of die het iets boeide.

So wake me up when it’s all over. De menigte zong als gekken mee, knorde als varkens. Stuitte op en neer, klampte zich vast aan het gevoel van zorgeloosheid.

Ivers boog zich weer voorover. ‘Moet je hen toch es zien. Ordinair volk. Simpele zielen. I-di-o-ten.’

Philip trok het niet meer om naar dit gezever te luisteren. Hij nam een slok van zijn drankje. De citroensmaak was fris – hij nam nog een teug en probeerde zich op de dansvloer te focussen.

Daar stond iemand die hij herkende.

De stroboscoop vulde zijn hoofd met andere beelden. De vergadering die hij eerder die dag had gehad – private banking, Fernström & Qvist, krakend eiken parket en houten panelen langs de wanden. Gratis lunch met een kraakheldere Sancerre. Monumentale zalen en façaden. Die gast van de bank met zijn roze Salvatore Ferragamo-stropdas en grauwe gezicht die hem weleens even iets zou vertellen over investeringen.

Het was waar dat hij in sommige van zijn bedrijven een zekere overliquiditeit had. Maar andere investeringen bloedden.

Bovendien probeerden ze hem er met veel omhaal van te overtuigen om van beheerder en adviseur te wisselen. Maar wanneer je familie al zestig jaar bij dezelfde bank zat, stapte je niet zomaar over, dat zouden

ze toch moeten weten. Maar desondanks had Philip het allemaal netjes aangehoord, hij wilde het bankknaapje geen verdriet doen, en daarnaast was hij er immers met een bepaalde reden heen gegaan. Hij wist alleen niet of die aanleiding was dat hij een betere bank wilde of iets anders.

Hij ving wederom een glimp van haar op. Daar, het meisje dat hij een paar weken geleden had ontmoet. Haar blik zocht de zijne. Hij wist niet precies haar naam meer, misschien was het iets van Nina of Anina.

Boven de dansvloer: een spuitende rookmachine. Carl danste met twee wijven en was zich als een acrobaat aan het uitsloven.

In het licht van een spot zag hij haar gezicht weer, alsof het was opgelost in de zee van mensen, ze was een deel van de waas, een deel van deze plek. Maar toch zag hij het duidelijk: haar blik.

Ze was praatgraag, had aan één stuk door gekletst over alles wat ze zou gaan doen als ze klaar was met haar studie. Hij herinnerde zich niet meer wat ze studeerde. Ze had het gehad over wie ze wel en niet kende, over welke uitsmijters relaxed waren en welke alleen maar in het vak zaten vanwege hun sadistische neigingen.

En nu: duidelijk haar ogen.

Hij zei niets tegen Ian.

Op het grote reclamescherm boven het Scandic-Anglais-gebouw was iets over skikleding te zien. De sneeuw op het filmpje was zo fel dat Philip zijn gezicht wegdraaide.

Waar was iedereen naartoe?

De tent was dicht. Ian was 'm gesmeerd; verdomme, hij was nog wel de gene die hem dronken had gevoerd en hem had laten blijven.

Philip moest naar huis. Hij zocht naar een taxi.

Het was koud.

De kleine pixels waaruit het scherm was opgebouwd verlichtten hem als een schijnwerper. Hij wilde het liefst zijn ogen dichtdoen. Gaan liggen.

Even uitrusten.

Een paar personen kwamen hem tegemoet.

Hij tuurde over straat, er zou vast snel een auto komen.

Iemand stootte tegen hem aan.

'Hey, man.'

Het was een kleine kerel met een zwarte muts ver over zijn hoofd getrokken en een halsdoek gedeeltelijk over zijn mond.

Philip deed een stap opzij. 'Pardon,' zei hij, puur voor de vorm.

De jongen draaide zich om. 'Heb jij een probleem, of zo?'

Een zwaar overdreven, aangedikt accent.

'Hebt u het tegen mij?' vroeg Philip.

'Ik vroeg of je een probleem hebt? Aangezien jij mij net een duw gaf.'

De jongen kwam dichterbij.

'Nee, dat moet een vergissing zijn geweest. Ik sta alleen maar op een taxi te wachten.'

'Bakkes houden. Jij hebt een vet probleem.'

'Nee, ik weet niet...'

De klap trof Philip boven zijn oog.

Hij greep met een schreeuw naar zijn gezicht.

Op hetzelfde moment merkte hij dat die jongen nu vlak bij hem stond.

Hij probeerde achteruit te deinzen.

Toen greep iemand hem van achteren vast.

Hij probeerde zich los te rukken, met zijn lichaam te spartelen en met zijn benen te schoppen. Maar het mocht niet baten. Iemand of een aantal hielden hem te stevig vast.

Toen kwam een van de mannen voor hem staan.

Een voorwerp in zijn hand: een wapen.

De man drukte het pistool tegen zijn maag en kwam nog dichterbij hem staan.

Hij boog zich voorover naar Philips gezicht. Hij voelde iets gekks tegen zijn oor. Philip had het meteen door. Die kerel likte aan zijn oorlel.

'Vind je dat lekker? Daar houden jullie toch zo van, of niet soms?'

De stem was zo dichtbij, maar toch zo veraf. Ze duwden hem naar voren. Hij telde vier personen. Allemaal in donkere kleding met mutsen of capuchons ver over hun gezicht getrokken. Ze moeten er als een bijzonder gezelschap uit hebben gezien terwijl ze de Birger Jarlsgatan afliepen. Al waren er rond deze tijd niet veel mensen buiten die hen konden zien.

Hij wist niet precies hoe laat het was, behalve dat er niet veel plekken in Stockholm waren die tot later dan vijf uur open mochten zijn. Op sommige plaatsen zag hij een enkeling gehurkt in een portiek of op een bankje zitten, waarschijnlijk waren die over hun nek gegaan en

wilden ze wat ontnuchteren voordat ze op huis aan gingen.

De mannen zeiden niets. Ze liepen om hem heen, dicht op elkaar, alsof ze zijn lijfwachten waren. In zijn rug voelde hij de hele tijd de harde loop van het wapen.

Misschien wist hij waar dit over ging.

Ze duwden hem verder.

Voerden hem met zich mee.

Waar leidden ze hem naartoe?

Aan de linkerkant kwamen ze voorbij Riche. Daarbinnen was het licht uit en stonden de stoelen op de tafels. De laatste uitsmijters waren kennelijk al naar huis, want er was nergens een mens te bekennen. Philip dacht aan de zakenlunches die hij daar altijd at. Hun Beef Rydberg was erg oké.

Maar nu niet – nu was niets oké.

Ze liepen verder naar Nybroplan. Er reden wat taxi's rond in afwachting van mensen zoals hij. Cafégangers die waren blijven hangen.

Hij dacht erover om te roepen of te zwaaien. Maar dat was krankzinnig. Wie deze mannen ook waren, ze hielden een wapen op zijn rug gericht. Hij kon niets doen zonder zijn leven op het spel te zetten.

Ondanks de kou voelde hij het zweet over zijn voorhoofd lopen. De misselijkheid kroop als een slang door zijn maag.

Ze staken de straat over en gingen bij het kleine kaartverkoophokje voor de toeristenboten staan. Hier was het donkerder, het schijnsel van de lantaarns reikte niet zo ver. Aan de overkant lag Berzelii Park er duister bij. De eenzame takken van de bomen strekten zich omhoog naar de bewolkte hemel en de smoezelige sneeuw lag in afwachting van het langzame ochtendglorren.

'Naar beneden,' zei de man die het wapen vasthield.

Philip begreep eerst niet wat hij bedoelde.

Toen gebaarde een van de andere mannen omlaag naar de kade.

Ze wilden dat hij het ijs op zou klauteren.

'Nee, nee. Dat kan niet.'

'Naar beneden, zei ik.'

'Jullie zijn gek. Dat ijs houdt mij nooit. Ik zal verdrinken.'

De man met het wapen liep om hem heen en ging pal voor hem staan. Hij richtte het wapen opnieuw op en drukte het in Philips maag.

Nu is het gedaan, dacht hij. Doe het niet, doe het niet. De woorden daverden door hem heen.

De man herhaalde zijn woorden alsof het de normaalste zaak van de wereld was. ‘En nu ga je.’

Philip voelde hoe zijn benen begonnen te trillen. Toch ging hij op zijn hurken bij de kant zitten en liet hij zich naar beneden glijden. Het was ongeveer twee meter tot aan het ijs. Hij liet los en landde op het gladde oppervlak.

Het kraakte. Hij keek omlaag. Het ijs zag er waterig en dun uit.

Hij dacht aan de schaatslessen in het sportpark van Östermalm. Daar was het veilig geweest, daar lag vaste grond onder de ijsbaan.

Hij had er geen idee van hoe dun het ijs eigenlijk was, maar ergens wist hij wel dat dit geen winter was geweest die het bestendig had gemaakt.

Het stond gelijk aan zelfmoord.

‘Dit kan niet. Alsjeblieft.’

De man had zijn wapen weggestopt. Hij en de drie andere mannen stonden vanaf de kade met hun handen in hun zakken naar hem te kijken.

‘Loop verder,’ zei hij.

21 januari

Het was een kraakheldere dag. Zo'n dag die maakte dat veel inwoners van Stockholm zelfs vonden dat het het waard was geweest dat de laatste drie maanden uit grauwheid en miezigerige sneeuwsurrie hadden bestaan.

Dejan keek uit naar zijn reis. Niet alleen vanwege degene die hij weer zou zien wanneer hij aankwam. Hij hield ervan om auto te rijden.

Hij trok zijn handschoenen uit en draaide de sleutel om. De auto startte met een schok. Het stuur was koud, alsof het van metaal was, dus hield hij het alleen vast met de puntjes van de vingertoppen van zijn rechterhand. Toch bevroor hij. In nieuwere versies zat stuurverwarming, maar nu moest hij genoeg nemen met het tot het uiterste aanjagen van de airco en wachten tot de warmte de binnenkant van de auto zou vullen.

Hij had deze bak van Tomas geleend aangezien zijn normale auto total loss was na een kettingbotsing de week ervoor. Maar dit was overigens ook een BMW, een 5-serie bovendien, dus hij had geen reden tot klagen. Er waren ook mensen die in een japper of een Opel reden.

Hij zoefde noordwaarts over de E4. Als iemand hem midden in de nacht wakker zou maken en hem zou vragen alle voorsteden achterstevoren op te noemen, zou hem dit al bij de eerste poging gelukt zijn.

Even later sloeg hij af naar de E18. Nu reed hij door de noordelijke delen van Stockholm. Dit was echter niet zijn terrein.

Een stuk voor Åkersberga sloeg hij af richting de gevangenis van Österåker. Die was verbouwd sinds de vorige keer dat hij er was. Hij moest toegeven: de laatste jaren waren zijn bezoeken minder frequent geweest dan eigenlijk had gemoeten.

Hij dacht aan Teddy, ze praatten tegenwoordig sowieso niet zo vaak. Teddy, of Najdan zoals hij eigenlijk heette, zorgde naar eigen zeggen wel voor zichzelf. En daar twijfelde Dejan geen seconde aan, Teddy had

altijd voor zichzelf gezorgd. Gedurende hun hele jeugd, en bij alle klus-
sen die ze samen hebben gedaan. Nooit vroeg Teddy om hulp.

Vele jaren terug waren hij, Teddy en Adam opgepakt voor een paar
inbraken bij conferentietoorden. Ze hadden voor meer dan anderhalve
mille aan wijn en champagne gejat – een goede vangst. Het was een
makkie geweest om daar via de ingang van de keuken binnen te ko-
men. En de codes van de wijnkelders zelf kregen ze van een van de
schoonmakers die wat gokprobleempjes had.

De politie had Dejan meer dan zeven keer verhoord, had het ‘*good
cop, bad cop*’-spelletje met hem gespeeld, DNA-bewijs bij elkaar verzon-
nen dat er helemaal niet was en ze hadden geprobeerd hen tegen elkaar
uit te spelen: ‘Adam heeft verteld dat jij die avond een auto bij hem had
opgehaald’, ‘Teddy zegt dat jij zijn telefoon had geleend’, enzovoort. Dit
viel onder de noemer ‘lulkoek’, maar dat wist hij toen niet. Het leidde
tot meer dan drie maanden opsluiting met volledige beperking, terwijl
hij nog maar zeventien jaar oud was. Hij had geen enkele keer met
zijn ouders mogen praten, het was daarbinnen constant zestien graden
koud geweest en een gozer in de cel naast hem begon ’s avonds om acht
uur Perzische scheldwoorden te schreeuwen en hield daar pas mee op
wanneer het ontbijtkarretje kwam. *Koskesh*. Dejan had in elk geval één
goed woord geleerd, hoerenloper.

Het had hem uitgeput. Het insulinetekort wanneer hij het niet trok
om het gore voer te eten of wanneer ze hem weigerden naar buiten
te laten gaan en op de luchtplaats te laten bewegen. De misselijkheid,
het braken en het naar de wc racen om te kunnen plassen. De eigen-
lijke naam was hypoglykemie, te lage bloedsuikerspiegel. Het was het
mooiste woord dat hij kende, maar dankzij zijn ziekte ook meteen het
lelijkste.

Hij wilde naar huis, niet alleen om zijn diabetes te kunnen laten be-
handelen. Hij wilde van de nachtmerries en zijn stijve ledematen af. Hij
wilde een broodje kebab eten met extra knoflooksaus en kunnen roken
wanneer het hem uitkwam. Hij wilde een knuffel van zijn moeder.

Dus had hij uit de school geklapt, het was immers de eerste keer dat
hij vastzat.

Toen hij vrijkwam, kreeg hij te horen dat ook Adam had gepraat.

Maar een van hen had zijn mond stijf dichtgehouden en geen woord
gezegd, geen ene *fuck*. Ze hadden hem helemaal tot aan het proces
vastgehouden, terwijl Dejan en Adam al veel eerder op vrije voeten

waren gesteld. Ze hadden hem zó lang vastgehouden dat hij tegen de tijd dat ze voor zware diefstal werden veroordeeld zijn tijd allang had uitgezeten, zonder ook maar één keer iemand anders te hebben mogen zien of spreken dan de politieverhoorder of zijn advocaat.

Teddy.

Hij vertelde later dat hij die tijd was doorgekomen door zich drie keer per dag op te drukken en in de tussentijd urenlang boeken te lezen.

Vanaf die dag wisten ze het allemáál, ook al hadden ze het nooit hardop uitgesproken. Een van hen was de echte bikkel.

Maar dat was niet het enige. Hij had bóéken gelezen, had hij gezegd. Zo was hij: soms klonk Teddy net als zijn vader, of als een leraar.

Hij was uit ander hout gesneden.

Dejan sloeg af, de kleinere weg op. De villa's volgden elkaar op, maar stonden steeds verder van elkaar naarmate hij dichterbij de buurt van de gevangenis kwam. Er lag hier, net als in de stad, niet veel sneeuw. De weg slingerde zich het bos in en voor de lol trapte hij het gaspedaal wat dieper in.

De contouren van de dennen vervaagden wanneer hij zich op de bochten focuste. Dit was het leven. En hij hoopte dat het nu nog beter zou worden. Teddy was zo iemand die er meestal wel voor zorgde dat er iets gebeurde. Niet alleen met zijn vuisten; hij zette dingen in beweging door de manier waarop hij dacht.

Nog even en dan zou Dejan bij de gevangenis aankomen om zijn beste vriend op te pikken. De stoerste man van Stockholm.

Najdan 'Teddy' Maksumic zou na acht jaar weer op vrije voeten komen.

Het was een mooie dag.

*

De klik van het slot was nauwelijks hoorbaar, maar voor Teddy was het een krachtig geluid, een geluid waar hij ongelofelijk lang op had gewacht. Hij opende de stalen deur en het verbaasde hem hoe licht die aanvoelde, bijna alsof hij van papier was gemaakt.

Hij stapte naar buiten en knipperde met zijn ogen tegen het licht. Een meter boven zijn hoofd hing de ronde bewakingscamera, hij wist dat ze nu vanuit de surveillanceruimte naar hem zaten te kijken. Hopelijk

geloofden ze, in elk geval sommigen van hen, dat dit zou gaan werken. Dat het goed zou komen.

De motor ronkte als een kapotte tractor terwijl het niet eens een diesel was en de uitlaatgassen walmden als een vreugdevuur hemelwaarts. De metallic lak en de 18-inch velgen hadden hun glans allang verloren, en een van de zijspiegels was om onverklaarbare redenen vastgeplakt met tape. Teddy kon het niet nalaten zich af te vragen of deze auto het wel helemaal tot aan Södertälje zou houden. Misschien verloor ie ergens ter hoogte van Tumba nog wel een wiel of zou hij al pruttelend het loodje leggen waardoor ze urenlang in de ijzige kou vast zouden komen te zitten.

Ik word opgehaald in een *asobak*, dacht hij terwijl hij de rookwolk naderde. Mijn beste vriend buiten de muren pikt me op in een *fucking asobak*.

De deur sloeg open en Dejan stapte uit. De kraag van zijn donkerblauwe jack stond omhoog en in de nek stond in oranje letters HUGO BOSS. Hij had een brede lach alsof hij vandaag bij de paardenraces de winst van zijn leven had gewonnen, maar tegelijkertijd zag hij er versleten uit, en in plaats van de borstspieren die vroeger onder zijn shirt opbolden, pulde nu zijn jack vanonderen uit.

‘*My friend*,’ riep Dejan.

Ze omhelsden elkaar en hielden elkaar een paar seconden vast. In de bajes was aanraking van de gevangenen met hun bezoek al sinds een aantal jaar verboden, maar dat was inmiddels verleden tijd.

Teddy voelde de ademhaling in zijn hals, en met serieuze stem zei Dejan: ‘Welkom buiten, man.’

Ze keken elkaar aan. Dejans ogen stonden duister, vragend, maar tegelijkertijd half dichtgeknepen.

Toen kwam de paardenraceglimlach weer tevoorschijn. ‘Je ziet er goddomme goed uit.’

‘Jij ook,’ loog Teddy.

Teddy wees naar de auto en lachte. ‘Maar had je me niet in een wat meer representatief voertuig op kunnen pikken? Dit zijn echt van die bakken die ze aan de kant zetten omdat ze zo crimineel overkomen. Ouwe, shabby luxeauto’s.’

Dejan sloeg de achterbak dicht. ‘Daar kan ik niks aan doen. Ik heb mijn normale wagen in de prak gereden en deze van Tomas geleend.

En een Beamer is een Beamer, dat is toch een van jouw eigen gezegdes als ik me niet vergis?’

‘Ja, maar geen roestbruine met een uitlaat die zijn eigen schoorsteen nodig heeft.’

‘O, maar in dat geval kunnen we jouw Lexus wel pakken.’ Dejan keek om zich heen en grijnsde. ‘Of heb je die te ver hiervandaan geparkeerd?’

Teddy schoot in de lach terwijl hij weer aan haar dacht.

Hij vroeg zich af hoe het zou zijn geweest als Sara hem had opgehaald.

Dejan hield zich op de snelweg verbazingwekkend genoeg aan de snelheidslimiet. Teddy begon zich bijna af te vragen of hij was veranderd, maar toen begon hij te ouwehoeren over de nieuwe X6 van BMW en Chinese namaak van dopingpreparaten.

Toen ze Hallunda voorbijreden begonnen ze te praten over alle anderen uit de tijd voordat hij werd veroordeeld. Hun matties. Of hoe hij ze ook moest noemen.

Alexander was tot rust gekomen, had een rijtjeshuis in Stuvsta gekocht, had een vrouwtje opgeduikeld, was gescheiden en had weer een nieuwe gevonden. Nu had hij drie kinderen, één van iedere vrouw en eentje die hij al had sinds zijn tienerjaren.

Tomas was Dejans nieuwe handlanger geworden nadat Alex een Jan Modaal was geworden. Maar het was niet meer zoals vroeger, verzekerde Dejan hem.

Ivan was nog dezelfde als acht jaar geleden, maar dan hoger opgeklimmen in de hiërarchie. Hij richtte zich vooral op de zaakjes met de écht hoge winstmarges. De dealers werden steeds meer rechtstreeks vanuit Belgrado of Montenegro aangestuurd, die onderhandelden nu zelf met de kartels, en er waren altijd wel mensen nodig die ter plaatse de organisatie regelden.

‘Maar ik kon niet even kieskeurig zijn als hij. Ik doe tegenwoordig alles wat goed geld oplevert,’ zei Dejan. ‘Ik ben nog steeds een master in het geld verkwisten. En dan is er nog iets. Mijn schuld aan *Kum* is groter geworden. Da’s echt mooi kut; restaurant Solberg, dat ik voor hem runde is linea recta naar de kloten gegaan.’

Teddy bekeek zichzelf in de achteruitkijkspiegel. Zijn haar was donkerblond en gemillimeterd, zijn ogen waren groot en groenbruin, er

had vroeger toen hij jonger was ‘gemêleerd’ in zijn paspoort gestaan. Zijn neus was stomp en zijn lippen vol, en zolang hij zijn mond dicht hield, zag je het zwart gapende gat daarbinnen niet. Een van zijn tanden in zijn onderkaak was in de gevangenis pijn gaan doen en omdat hij geen geld had voor een vulling en het daar ook niet mogelijk was om fatsoenlijke tandzorg te krijgen, was er besloten dat hij getrokken moest worden. Hij probeerde naar de spiegel te glimlachen. Hij zag er eigenlijk nog best wel vriendelijk uit ondanks het hiaat in zijn gebit.

Hij had vele malen aan deze reis gedacht. Aan wie hem zou oppikken, waar ze het over zouden hebben, hoe hij zich met regelmatige tussenpozen zou omdraaien om het bos en de bebouwing tussen hem en de nor in te zien, die met elke minuut meer de verte in verdween.

*